

Mur de Berlín, dona de palla i resar pel miracle

Arrimadas i Albiol s'estrenen coincidint en l'efemèride

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

El dia que va caure el Mur de Berlín. Va ser el 9 de novembre del 1989. Just fa 26 anys. Ens ho recorden Inés Arrimadas i Xavier García Albiol durant els seus discursos. No crec que s'hagin posat d'acord en la utilització de l'efemèride, ni tampoc en la idèntica –i fàcil– metàfora subsegüent: retreure-li a Artur Mas, a JxSí i a la CUP que vulguin aixecar un Mur de Berlín a Catalunya. Tots dos debuten al Parlament com a caps de files dels seus respectius partits, però ja tenen experiència acumulada, saben que les metàfores puntuen alt, denoten calat polític i capacitat d'oratória. Mur de Berlín: massa llaminer per deixar-lo passar.

La líder de C's dispara a la línia de flotació: “Si ni tan sols dins del seu propi govern estan d'acord amb el que avui aprovaran”. I quan s'accepta la resolució els aplaudiments dels membres del govern en funcions no poden ser més discrets. Entre els vetats, els que no repetiran, els díscols que no aproven la resolució de ruptura i el filtrador de les converses del consell de govern –sigui qui sigui–, gaire marge d'aplaudiment no és que tinguin.

Interessant paper el de Joan Coscubiela, que ha eclipsat del tot Lluís Rabell. Està molt enfadat –de fet, sembla estar-ho sempre– perquè ningú ha comprat la proposta del seu partit i també s'empesca una ocurrència. Menciona la fal·làcia de l'home de palla –consistent a caricaturitzar els arguments o la posició de l'oponent per facilitar un atac dialèctic– en al·lusió a Anna Gabriel,

Fal·làcia
Coscubiela, enfadat, es refereix a Anna Gabriel com “una dona de palla”

Eleccions
“Si no hi ha acord, els votants no ens ho perdonarien”, es repeteix

en aquest cas “una dona de palla”. Un brogit d'incomoditat. “Fal·làcia”, “dona” i “palla”. A alguns la imaginació els va massa ràpid.

A la tribuna de convidats hi ha Alicia Sánchez-Camacho, que s'afegeix a la desplegada final de senyeres i *rojigualdas* del seu partit. La senadora d'ERC Ester Capella l'hi retreu i es discuteixen a viva veu. Lluís Llach i Esperanza García s'equivoquen en pitjar el botó per votar, molta gent –molta vol dir molta– es fa fotos amb Ana Pastor, que fa programa en directe, i tot queda pendent de la tarda, quan Artur Mas pronunciarà el seu discurs.

Mas, el comunista

El president parla durant uns segons en castellà amb frases com “*un Estado que trata a los demócratas como si fueran delincuentes*”. Quan torna al català diu dues vegades “Aquí no hi sobra ningú”. A qui es deu adreçar? ¿A la CUP, que no el vol a ell? ¿A Albiol, que sempre sent que el fan fora de tot arreu? Els culpables, això sí, no li podran retreure càrrega social. Si ara mateix baixés un marcià a la Terra prendria Mas per un comunista de soca-rel. Ara, de corrupció ben poca cosa. Curriós. Deu ser que els vol complaure però només a mitges. ¿Vol atiar el suspens encara més? ¿Vol fer-se estimar però només una mica? Adreça explícitament dos paràgrafs de metàfores marineres a Antonio Baños i companyia, però sobre el Mur de Berlín cap més notícia.

Ah! I un mantra recurrent que sento quatre o cinc cops fora de l'hemicicle: “Si no hi ha acord, els votants no ens ho perdonarien”. Traducció: noves eleccions portarien a resultats catastròfics per al sobiranisme. D'acord, entesos. Doncs algú sap qui ho desencalla això? L'home de palla? Més val començar a sondejar l'home que feia miracles. ■

Mas i Junqueras, que han passat d'aliats parlamentaris a companys de coalició i de grup a la cambra, saludant-se ahir durant la sessió parlamentària. P.V.